

ΓΙΑΤΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ;

FULTON SHEEN- ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ.



Κανένας, ποτέ, δέν απομακρύνθηκε από τόν Θεό έπειδή θέλησε νά γίνει καλύτερος!

Κανένας, ποτέ, δέν έφυγε από τήν έκκλησία, έπειδή δυσκολευόταν νά κατανοήσει τό πιστεύω της!

Μέ άλλα λόγια, ό άνθρωπος ποτέ δέν ξεκόβει από τήν έκκλησία καί από τόν Θεό για κάποια λογική αίτία· για κάτι τό καλύτερο, τό πνευματικότερο, τό αγιώτερο.

Τότε, γιατί φεύγει; γιατί ξεκόβει; γιατί απομακρύνεται; Άπλά γιατί ό νόμος τοῦ Θεοῦ τόν «στενεύει». Καί έτσι προτιμάει κάτι «άλλο»!

Ό Χριστός στήν παραβολή τοῦ μεγάλου Δείπνου αναφέρει τρεῖς αίτίες, τρεῖς λόγους πού κάνουν τόν άνθρωπο νά γυρίζει τήν πλάτη του στόν Θεό: τόν έγωισμό, τά έγκόσμια, τό sex.

Στήν παραβολή τοῦ μεγάλου Δείπνου:

- **ό πρώτος προσκεκλημένος άρνήθηκε τήν πρόσκληση τοῦ Ἄρχοντα για τό Βασιλικό Δείπνο, γιατί, λέει, εἶχε αγοράσει χωράφι·**

- **ό δεύτερος, γιατί ήθελε νά δοκιμάσει τά πέντε ζευγάρια βόδια· καί**

- ο τρίτος, έπειδή παντρεύτηκε.

Σέ πρώτη ματιά, άν τά ίδεΐ κανείς αυτά (τίς δικαιολογίες) δέν βρίσκει σ' αυτές κάτι τό μεμπτό. Τότε γιατί ο Κύριος είπε: «κανένας από αυτούς δέν θά γευθῆ τό Δεΐπνο μου» (Λουκά 14, 24); Ποῦ ἦταν τό λάθος τους; Σέ τί ἔσφαλαν; Άπλούστατα ἔκαμαν λάθος ἀξιολόγηγη· λάθος ιεράρχηση· λάθος ἐκτίμηση. Ἔδωσαν προτεραιότητα σέ ὑλικά καί δευτερεύοντα· καί ὄχι στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί στήν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους.

Ἡ πρώτη αἰτία, πού ὀδηγεῖ τήν ψυχή μακριά από τόν Θεό εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια. Ὅταν τό ἐγώ τοῦ ἀνθρώπου γεμίζει από αὐτάρκεια καί αὐταρέσκεια καί πιστεύει ὅτι τά ξέρει ὅλα· καί ὅτι δέν ἔχει ἀνάγκη διδασκαλίας από κανένα· οὔτε από τόν Θεό! Ἡ ὑπερηφάνεια συνήθως εἶναι ἕνα φαινόμενο πού παρατηρεῖται ἀνάμεσα σέ ἀνθρώπους, πού ἡ λίγη γνώση πού ἀπέκτησαν, μπαίνει σέ ἄδειο κεφάλι, καί ἐνεργεῖ ὅπως τό κρασί σέ ἄδειο στομάχι!

Δεύτερη αἰτία εἶναι τά ἐγκόσμια-τά ὑλικά. Ἡ ψυχή ἀπορροφᾶται τόσο πολύ μέ τίς δραστηριότητες, τίς ἡδονές, τήν προσωρινή ἀσφάλεια... πού ὁ Θεός θεωρεῖται πιά σάν μιὰ περιττή, παραπανίσια, εὐλάβεια. Ἡ ζωή τέτοιων ἀνθρώπων καταντάει τόσο ἐξωστρεφῆς πού ἡ πνευματική ζωή (ἡ ζωή τοῦ ἔσω ἀνθρώπου) πιά ἀφανίζεται καί οὐσιαστικά ἐκμηδενίζεται! Σ' αὐτήν τήν κατηγορία ἀνήκουν οἱ πολιτικοί· οἱ κοινωνικά ἀναρριχώμενοι (ἐκεῖνοι πού κυνηγᾶνε τά ἀξιώματα)· καί φεύγουν από τήν ἐκκλησία γιατί τάχα μέ τόν σταυρό δέν μπορεῖς νά πᾶς μπροστά.

Καί τρίτη αἰτία εἶναι ἡ σάρκα· τό sex· ὅταν ἡ αἰσθησιακή ἐμπειρία ἔχει προβάδισμα ἔναντι τοῦ πνεύματος. Τότε ἡ θυσία γίνεται ὄλο καί πιο ἐνοχλητική· καί τό σῶμα καταντάει ἀντικείμενο λατρείας. Καί ἡ ἄσχημη ζωή ὀδηγεῖ σέ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως τό κακό δέν σταματάει ἐδῶ! Συνεχίζεται!

Καί ἔρχεται τό ἐπόμενο βῆμα...

Γιά νά δικαιολογήσει τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν Θεό, ὁ ἄνθρωπος, στρέφεται ἐναντίον τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκκλησίας! Θά τόν ἀκούσεις νά λέει: Ἐγώ δέν πιστεύω στήν ἐξομολόγηση!

Καί θέλει νά πεῖ: Ναι, τό παραδέχομαι ζῶ στήν ἁμαρτία, μά ἐπειδή δέν θέλω νά τήν διακόψω, θά καλύψω τήν ἐνοχή μου μέ ἕνα λογικοφανές κάλυμμα πολεμώντας τό φάρμακο! Καί ὅταν εἰρωνεύεται ἐκείνους πού πιστεύουν στήν ὕπαρξη τῆς κόλασης καί τούς χαρακτηρίζει ἠλίθιους, στήν πραγματικότητα εἶναι σάν νά λέει: γνωρίζω πολύ καλά πώς ὅ,τι σπείρω θά θερίσω· καί ἐπειδή θερίζω γιά τόν ἑαυτό μου κακό, κλῆρος μου θά εἶναι ἡ κόλαση. Μά, ἡ σκέψη αὐτή, ἐπειδή μέ τρομάζει, ὁ μόνος τρόπος γιά νά ἔχω «ἡσυχία» τήν συνείδησή μου εἶναι νά ἀρνηθῶ τήν ὕπαρξή της (τῆς κόλασης)!

Γι' αὐτό, ἀδελφοί: Ἄς προσέχωμε:

- Ἐκεῖνος πού δέν ἔχει τό θάρρος νά ἰδεῖ τήν πραγματικότητα - τίς ἀληθινές αἰτίες πού τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τόν Θεό - θά καταφεύγει συνεχῶς στό καμουφλάρισμά τους καί στήν δικαίωσή του!

Ἄς μή ξεχνᾶμε:

- Ἡ μόνη διαφορά ἀνάμεσα σέ ἕνα ὀρθολογιστή καθηγητή πανεπιστημίου καί ἕνα πνευματικά καθυστερημένο, εἶναι ὅτι, ἀπό τόν πρῶτο θά ἀκούσεις πιό «παράλογες» δικαιολογίες!

Πηγή : <https://www.ekklisiaonline.gr/arxontariki/>